

Naročnina mesečno
25 Din, za izposoj-
stvo 40 Din - ne-
deljska izdaja ce-
loletno 96 Din, za
izposojstvo 120 Din

Uredništvo je v
Kopitarjevi ul. 6/III

SLOVENE

Telefoni uredništva: dnevna služba 2050 — nočna 2996, 2994 in 2050

Izhaja vsak dan zjutraj, razen ponedeljka in dneva po prazniku

Ček. račun: Ljub-
ljana št. 10.650 in
10.349 za inzerate;
Sarajevo št. 7563.
Zagreb št. 59.011,
Praga-Dunaj 24.797

Uprava: Kopitar-
jeva 6, telefon 2992

Stare sence in nov čas

»Jutro« se v svoji številki od 14. febru-
arja sprašuje, kaj je neki vzrok, da so tako-
zvani »klerikalci« otvorili v zadnjem času
kar koncentriran ogenj na »Jugoslovensko
nacionalno stranko« v dravski banovini. Ta
kampanja se mu zdi besna, klevetniška in
celo »kanibalska«. Nikakor je ne more raz-
umeti. Saj so, tako pravi »Jutro«, nositelji
politike »Jugoslovenske nacionalne stranke«
v dravski banovini bili in še so »edini eu-
varji oporoke pokojnega kralja« in jim je
bil edini cilj »izjačanje Jugoslavije«. Tej ideji
so — če verujemo »Jutru« — nesebično sle-
dili v severozapadnem delu naše države.
Stekli so si za narod in državo neveljive
zasluge s tem, da so »prevzeli odgovornost
za izvajanje kraljevega programa ter za
unravljjanje državnih poslov v odgovornosti
polnem trenutku, ko je bilo potreba pristo-
piti k postopni likvidaciji diktatorskega re-
žima«. Spričo tega je kajpada nerazumljivo,
kako more kdo biti tako zloben, da tako
»nesebično, tiho in naporno delo pobornikov
nacionalne fronte med slovenskim ljudstvom«
napada. To si je po mnenju »Jutrovega«
uvodničarja mogoče le razlagati iz »besnega
sovražstva skupine zaslepljenih partizanov
bivše SLS«, ki valijo krivdo za zlom svojih
»megalomanskih načrtov in političnih fata-
morgana« na Jugoslovansko nacionalno stran-
ko, mesto da bi »trkali na prsa sebe«. To so
»stari trinci našega slovenskega ljudstva«,
z eno besedo »klerikalci«, ki so bili »po 6. ja-
nuarju za vedno eliminirani ter proslavljeni
za enega onih pojavov našega političnega
življenja, ki so umetno zavirali normalni
potek konsolidacije notranjopolitičnih prilik
v Jugoslaviji«. V tej luči je »seveda« kaniba-
lizem »teh elementov razumljiv in njihovi
»besni napadi« izvirajo iz njihove onemo-
gljosti, ko vidijo, da tudi v novih razmerah,
ki so nastopile z novo Jevtičevno vlado, »ne
bodo mogli pričrpati nazaj starih časov, ko
so bili oni edini gospodarji v Sloveniji«.

Mi smo verno reproducirali »Jutrov« član-
ek po besedah in po duhu, da ne bi nas
njih »moral« dobiti kakšne neobektivnosti
in mu bomo tudi mirno in objektivno ter
dostojno odgovorili, kakor je to bil vedno
naš princip in način. Čista resnica je vedno
našojše orodje, posebno če gre za politiko
»Jugoslovenske nacionalne stranke« v drav-
ski banovini, kjer sadovi so tako očitni in me-
tode ter rezultati tako očitni, da ne pre-
neso niti najrahlješe in najdohotnejše
kritike. Zelo se moti »Jutro«, če išče naspro-
tnika te politike svojih gospodarjev (poslu-
žimca »njegove lastne frazeologije«) samo
v bivši SLS, starem tiranu slovenskega
ljudstva, kakor jo v »žarnico« predloženega
naprednjastva imenuje. Zakaj »Jutro« in
njegovim člankarjem samim je dobro znano
— naj jim je to prijetno ali ne — da je ta
politika našla obsodbo celó v vrstah onih, ki
so se bili po 6. januarju pridružili »Jugoslo-
venski nacionalni stranki« in jo do konca
zvesto in lojalno podpirali, pa so se morali
prepričati, da ne vodi do konsolidacije no-
tranjopolitičnih prilik v Jugoslaviji, ampak
da je vodila nasprotno tik do razsula, tako
da je bilo v dvajseti uri treba do vlado hitro
likvidirati da ne bi privedla do popolnega
razsula ali konkurza, da se poslužimo poli-
tične terminologije »Jutra«. Dokaz za to je
podal predsednik »ove vlade« sam v svoji na-
stopni izjavi, v kateri je razgrnil pretresli-
vo sliko gospodarskih razvalin, katere je za-
pustil za seboj režim, ki mu je bil po besedah
»Jutrovega« uvodničarja edini cilj »izjačanje
Jugoslavije«, oziroma izvajanje oporoke po-
kojnega kralja, na kar se oni, ki so prevzeli
odgovornost za njega realizacijo, vedno skli-
čujejo. Ljudski pregovor, da se lastna hvala
pod mizo valja, v tem slučaju vprav dra-
stično ponazarjuje rezultate, ki jih je »Ju-
goslovenska nacionalna stranka« v dravski
banovini pri uresničevanju velikih idej že-
stelega januarja dosegla po svojem nesebič-
nem izvajanju nacionalnega in državnega
programa v severozapadnem delu naše države.
Višek krize našega denarstva, skoraj
popolni zastoj naše trgovine, osiromaše-
nje našega kmetstva in delavskega stanu
in popolna nezmogljivost režima, da bi splošno
krizo s pametnimi ukrepi vsaj ublažil, am-
pak jo je z nepremišljenimi krpučalskimi
naredbami le še povečal — so postaje na tej
poti »konsolidacije notranjopolitičnih prilik
v Jugoslaviji« v petletni dobi, ko so bili oni,
ki so si prisvojili izključno pravico izva-
janja načel šestega januarja, edini gospodarji
v naši Sloveniji.

Vprašamo »Jutro«, kaj ima pri tem biv-
ša SLS, ki pri tem režimu ni bila udeležena,
ampak kot v »jugoslovenske prilike« prav nič
spadajoč element za vedno eliminirana iz
jugoslovenskega političnega življenja — pa
»Jutro« še vedno udriha po njej? Mrtvega
leva breati ni navada gentlemanov. Ali ga
niso potekli za vedno, kakor sami zatrju-
jejo, in imeli pet dolgih let priliko, da ne-
moteni od njega izvajajo program politične
in gospodarske konsolidacije države? Če ni-
so uspeli, ampak doživeli le polom svojega
režima ter so zdaj primorani, da likvidirajo
še firmo »Jugoslovenske nacionalne stranke«,
pod katero so tako dolgo vršili »nesebično,
naporno in tiho delo za notranjo konsoli-
dацию Jugoslavije«, in pritrldijo na svoj
»strankarski dom« nov izobesek »nacionalne
fronte« — naj iščejo krivca, tam, kjer je,
namreč v svoji fatamorganski politiki, in
naj sebe trkajo po prsih, namesto da tolčejo
po SLS, ki so jo itak že za vedno pobili...
Saj drugače, kakor fatamorgansko, njihove
politike res ni mogoče imenovati. Pred oči
jim je lebdela konsolidacija države, pod njí-
hovimi spretnimi rokami pa se je izprene-
nila v fatamorgano, čarobno mesto v rožna-
tih oblakih, ki je počasi izginjalo v narašča-
jočem političnem omrtvenju in gospodar-
skem kaosu...

Letalski - podonavski - vzhodni pakt

Nemčija odgovarja velesilam

Strah pred Rusijo

Nemčija sprejme letalski pakt, toda glede vzhodnega pakta
postavlja nemogoče pogoje - Velika previdnost glede Avstrije

Berlin, 14. febr. TG. Danes popoldne je nemška
vlada izročila francoskemu in angleškemu veleposla-
niku v Berlinu odgovor na povabilo, da se Nemčija
pridruži predlogom, ki jih je stavila londonska kon-
ferenca med francoskimi in angleškimi državniki
(podpis mednarodne razorožitvene pogodbe, istočas-
na ukinitve vseh vojaških določb versajske mirovne
pogodbe, podpis letalske obrambne pogodbe, vzhod-
nega in podonavskega pakta). V svojem odgovoru
poudarja nemška vlada, da je pripravljena franco-
sko-angleške predloge sprejeti kot temelj za bodoča
pogajanja, pri tem pa našteva celo vrsto vprašanj,
glede katerih želi Nemčija dobiti natančnejša poja-
snila.

Nemški odgovor poudarja uvodoma v lepih be-
sedah, da Nemčija vztraja pri svoji zahtevi, da hoče
biti enakopravna z vsemi pogajajočimi se državami
in je treba torej, preden se začnejo pogajanja za
razorožitveno pogodbo, da velesile izrečno izpove-
do, da Nemčijo ne veže več tisti člen versajske mi-
rovne pogodbe, ki ji nalaga kakršnekoli vojaške ome-
jitve. Nemčija ima pravico do oboroževanja, ki ga
njena vlada smatra za potrebnega za obrambo držav-

ne varnosti. To je zahteva, ki je Nemčija ne more
spremeniti in je predpogoj za vsake razgovore.

Nemčija smatra, da je predlagana letalska ob-
rambna pogodba znaten in razveseljen korak k za-
željeni enakopravnosti in jo bo zato Nemčija tudi
podpirala.

Kar se tiče vzhodnega pakta, pravi nemški od-
govor, Nemčija ne bo nikdar podpisala tega pakta,
dokler se bo v njem nahajala obveznost, da je treba
ščititi državne meje vseh podpisanih držav, ker je
nemška armada premajhna, da bi mogla prevzemati
nase takšne obveznosti. Nemčija želi tudi podrob-
nejših podatkov glede vsebine francosko-ruske po-
godbe.

Glede predlaganega avstrijskega nevmeševalne-
ga pakta je nemška nota zelo previdna, ker proti
pričakovanju plebiscita v Avstriji ne omenja. Oči-
vidno hoče Nemčija izkoristiti položaj, da olabi ita-
lijanski vpliv v Avstriji s tem, da postopa pametno
in previdno.

Nemški odgovor obžaluje, da se Anglija ni pri-
družila vzhodnemu paktu, ter navaja predvsem strah,
ki jo navdaja zaradi oboroževanja Rusije in komu-

nistične propagande, ki je noče biti konec na svetu.
Končno zahteva Nemčija tudi jamstev, da jo z vsimi
predlaganimi pakti nečjejo osamiti in odrezati od
njihovih dozdanih zaveznic.

Zadovoljen Potemkin

Pariz, 14. februarja. b. Po večerajšnji seji zbor-
ničnega odbora za zunanje zadeve je obiskal fran-
coskega zunanjega ministra Lavalova sovjetski po-
slanik v Parizu Potemkin, ki je po tej konferenci
odšel dobro razpoložen v svoje poslanstvo. V poli-
tičnih krogih se čuje, da je Laval ponovno izjavil
Potemkinu, da smatra Francija vzhodni pakt za
nerazdružljiv del vsega varnostnega sistema v
Evropi in brez tega pakta tudi ne more priti do
razorožitvene pogodbe. V političnih krogih po-
udarja, da ta Lavalova izjava ni slučajna, ker jo
je podal Laval neposredno pred nemškim odgo-
vorom na londonske predloge. Francija polaga ve-
liko važnost na to, da neperestano poudarja pogoje,
pod katerimi je pripravljena na pogajanja, od ka-
terih v nobenem slučaju ne bo odstopila.

Še nekaj o bivanniu Göringa na Poljskem

Göring in
Pilsudski

delita Ukrajino

Pariz, 14. februarja. TG. »Oeuvre« objavlja
ostro kritiko knjige poljskega poslanca Studzieske-
ga in jo pmireja s Hitlerjevo knjigo »Mein Kampf«,
ki ji je, tako trdi list, na las podobna. Na koncu
svojih izjavaj pa dostavlja »Oeuvre« člankar, da
ima neovrgljive dokaze, da je pobuda za japonsko-
poljsko prijateljsko pogodbo prišla iz Varšave, in
sicer od maršala Pilsudskega samega. Japonska na
poljske predloge še ni odgovorila, čeprav se nem-
ška diplomacija trudi v Tokiu, da bi pogajanja po-
spešila. Končno trdi »Oeuvre«v člankar, da sta se
general Göring in maršal Pilsudski ob priliki zad-
njega sestanka v Varšavi sporazumela o sledečih
treh točkah:

Abesinsko-italijanski spor

Veliki fašistični svet bo odločil

Rim, 14. februarja. c. Danes popoldne so se
vklrcane prve čete od mobiliziranih dveh divizij.
Najprej so odšle v Eritrejo tehnične čete, to so
telegrafisti, pionirji in avtomobilisti. Ostali del čet
bo odšel prihodnje dni. Italijansko vojno minist-
stvo ponovno izjavlja, da gre samo za čete, ki
bodo očistile obmejno stražo proti Abesiniji.

Italijanski vrhovni vojni svet se je danes po-
pol dne zopet sestel v palači Venezia k seji. Na
tej seji je bil proučen vse material, ki bo noč
predložil velikemu fašističnemu svetu v pretres.

Nočjo ob 10 se sestane k seji v palači Venezia
veliki fašistični svet pod predsedstvom šefa ita-
lijanske vlade Mussolinija. Na tej seji bo Mussolini
referiral o notranjem in zunanjem političnem polo-
žaju. Sklepi fašističnega sveta bodo sprejeti šele
v soboto. V petek in ves dan v soboto pa bodo na
dnevnom redu važna vprašanja notranje in zuna-
njepolitičnega položaja. Med drugim bo veliki fa-
šistični svet odobril tudi franco-ko-i-alijske spo-
razume, ki sta jih podpisala Mussolini in Laval,
dne 7. januarja v Rimu in ki bodo nato »redloženi
parlamentu na ratifikacijo«. Ker veliki fašistični
svet kot vrhovni forum režima proučuje in sankcio-
nira vse vladne zadeve in v svojih resolucijah daje
navodila politiki fašistične Italije, ni dvoma, da
se bo pri tej priliki v eni izmed sprejetih resolu-
cij dotaknil tudi italijansko-abesinskega spora. Ti
sklepi bodo sprejeti potem, ko bo odbor za držav-
no obrambo, ki je imel danes nujno sejo, končal
svoje delo. Ves italijanski tisk je zelo rezerviran
in poziva fašistično javnost, naj ne naseda besedi-

čenju zlobnih elementov, ki jih je smatrati kot
ostanke preživelih režimov.

Odkliranja poniževanje

Addis Abeba, 14. febr. c. Danes so zopet
obiskali poslaniki Italije, Anglije in Francije
abesinskega cesarja. Nadaljevala so se večeraj-
nja pogajanja. Italijanski poslanik je ponovno
zahteval, da Abesinija pristane na to, da plača
odškodnino. Ponovno je zahteval tudi, da se
končno izvede razmejitev med Italijo in Abesi-
nijo. Meja je bila določena že pred 10 leti, toda

Mussolini o poslanstvu Avstrije:

„Da napravi nemško kulturo užitno ...“

Rim, 14. februarja. c. »Popolo d'Italia« priob-
čuje daljši članek, ki ga je o »poslanstvu Avstrije«
napisal sam predsednik vlade Benito Mussolini.
Mussolini pravi, da ima Avstrija, četudi je danes
majhna, svoje poslanstvo, ki ni odvisno od veli-
kosti države in od števila njenega prebivalstva.
Avstrija je nemška država, toda njeno nemštvo je
tako temeljito različno od pruskega nemštva, da je
čisto prav, če govorimo o dveh ločenih svetovih.
Avstrija ima torej nalogo, da na svojem ozemlju
trdo, hrpavo, štrigolato in polsirovo nemško kul-
turo pruskega izvora lepo prefiltrira in očisti, krat-
ko, da jo pripravi tako, da bo užitna za podonav-

ne kuhamo in parimo v njem stare parti-
zanske godlje, ampak da praktično in
faktično delamo na uresničenju prave
demokracije, da državno politiko postavimo
na edino trdni temelj ljudskega zaupanja in da
ljudstvo gospodarsko okrepimo in nje-
gove delovne stanovne socialno dvignemo —
ne pa da jih pitamo s samimi papirnati mi-
gesli. Nihče ne želi biti edini gospodar v
Sloveniji — če »Jutro« venomer zaganja ta
krik, samo dokazuje, da bi ono, oziroma nje-
gova stranka rada ostala še posej neome-
jeno na oblasti. Vlada naj demokracija, so-
glasje vseh pametnih in poštenih ljudi, ki
imajo svoje nazore, programe in smernice
zato, da koristijo skupnosti, ne pa samo
eni stranki.

Če pa kdo tega še danes ne razume ali
noče razumeti, se z njim ne bomo prerekali.
Naj prvi za svojimi fatamorganami! Ljud-
stvo mu ne bo sledilo in država tudi ne. Za-
kak prej ali slej se bo izkazalo, da resnične
konsolidacije naše države ne more nositi ne
ena stranka ne kakršne že koli politične kom-
binacije, če nimajo moralne zaslombe ljud-
stva, ki je to državo v trudu in ljubezni
ustvarilo in jo bo po svojem zdravem na-
rodnem instinktu in po svoji zdravi narodni
moralni in kulturni tudi ohranilo in okrepilo! Krivda Hauptmanna popolnoma dokazana

ske in balkanske pokrajine. V Avstriji mora iz
nemške trdote in neprebavljivosti tako na politi-
nem kakor na literarnem polju, izpasti vse, kar
je odbijajočega. V Avstriji se nadalje srečujejo
vstajajoče mlade kulture podonavskih držav. V Av-
striji prihajajo v stik z nemško kulturo. Naj bo
Avstrija tista posrednica med temi raznimi kul-
turi in med nemško, da se ne bodo odbijale, am-
pak izpopolnjevale. Tretja misija Avstrije obstoja
v njenem katolištvu, ki je kot neka katoliška trd-
java med nemškim protestantizmom in vzhodnim
pravoslavljem. Avstrija naj brani svoj katolicizem
in naj tvori most, da se bodo ta razna krščanstva
med seboj spoznavala in za obrambo krščanske
kulture pripravljala na sodelovanje.

★

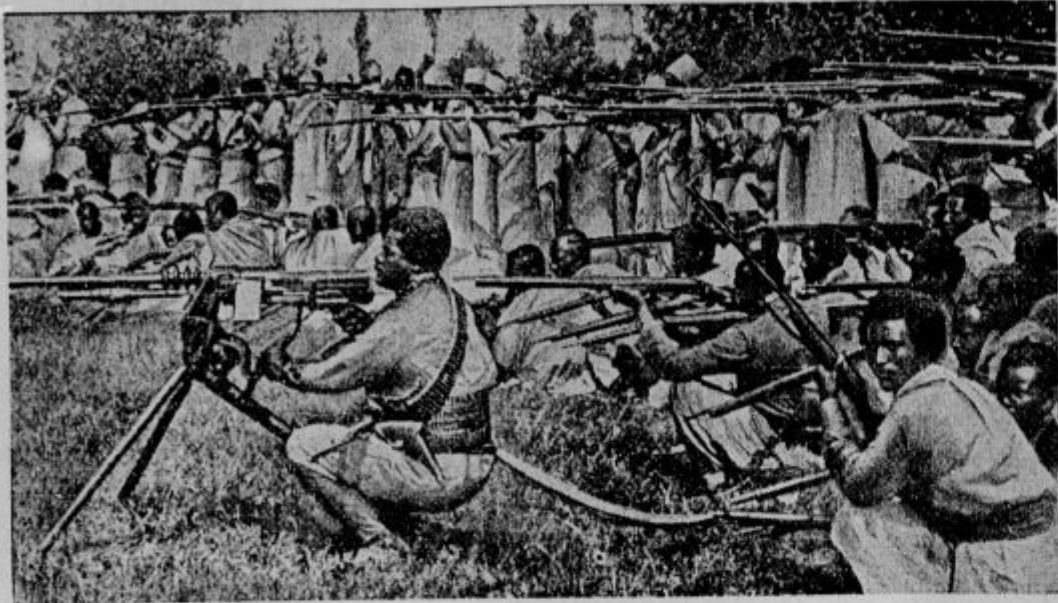
Hauptmann obsojen na smrt

Flemington, 14. febr. b. Porotniki so okoli 22 pr
ameriškem času zaključili svoja posvetovanja. Gla-
sovanje se je vršilo petkrat. Končno je bil vendarle
Hauptmann z enim glasom večine proglašen za kri-
vega zaradi umora prve stopnje, zaradi česar ga je
sodišče obsodilo na smrt na električnem stolu. Izvr-
šitev obsodbe bo v prvem tednu po 19. marcu. Ob-
sodba je bila razglašena ob štirih zjutraj po ameri-
škem času. Hauptmann jo je mirno poslušal, bil pa
je silno potr. Hotel je govoriti, toda z njegovih ust
ni mogla beseda. S težkimi koraki je odšel z dvema
stražarjema, ki sta ga spremljala v posebno celico
smrti, kjer čaka že pet na smrt obsojenih zločincev
na izvršitev obsodbe. Ko je bila razglašena obsodba,
je pričela njegova žena na glas jokati in je vzklí-
nila: »Izgubljeno je vsako upanje!« Zagovornik jo je
pomiril in ji dejal, da še vedno ni izgubil vseh nad,
ker je vložil priziv, in upa, da se bo prizivna raz-
prava vršila šele v maju. Vse ameriške radio-postaje
so prenašale obsodbo, ki so jo zvedeli Američani v
najkrajšem času. Glavni državni tožilec dr Peacock
je izjavil, da odgovarja obsodba želji ameriškega
naroda. Drugi državni tožilec pa je izjavil, da je

Strašen poraz Italijanov pred 39 leti

Spomin na črno Aduo

znčeli prodirati v Abesinijo in kako so jih Abesinci 1.III.1896 porazili - Kaj je tedaj pisal „Slovenec“

Abesinska pehota, oborožena z najmodernejšimi puškami in strojniciami.

Kaj je Adua? To je kraj v Abesiniji, kjer so junaki Abesinci 1. marca 1896 laško vojsko docela porazili.

Ker se prav te tedne Italija zopet pripravlja, da bi s privojenjem Francije in Anglije, zasedla Abesinijo, in ker so si dogodki precej podobni, naj navedemo, kaj je tistega leta o bitki pri Adui zapisal »Slovenec«. Še prej pa omenjamo, da je Anglija takrat na vse načine podpirala Italijo — zaradi svojih interesov v

Egiptu in Sudanu —, Abesiniji pa je odkrito kazala simpatije tedanja carska Rusija in ž njo ves svet. Danes podpirata Italijo Anglija in Francija, ves drugi svet z Japonsko na čelu pa je za abesinsko svobodo!

Torej »Slovenec« z dne 16. marca 1896 je izpod peresa »I. S.« — Ivan Sovran (najbrže psevdonim za dr. J. Kreka) napisal ta-le opis bojev za Abesinijo:

Zadnji dnevi na italijansko-abesinskem bojišču

Poročilo „Slovenca“ pred 39 leti

Italijani so po pogodbi z abesinskim kraljem Menelikom zasedli severni kos abesinskega kraljestva, pokrajino Tigre, utrdili Asmaro, napravili več manjših trdnjav in smatrali deželo popolnoma za svojo lastnino. Novi italijanski poveljnik Baldissera, ki je prišel že 1. 1887 v Eritrejo, kakor so Italijani novo naselbino začeli imenovati, je bil energičen organizator in že se je mnogo laških priseljencev naselilo v koloniji. Pokrajine po abesinskih gorah so bile Lahom tolikanj ljubše, ker je podnebje zaradi nadmorske višave okoli 2000 m za Evropejce zelo ugodno. Pred dvema letoma (1894) je bil general Baldissera poklican domov in nadomestil ga je general Baratieri, ki je prinesel s seboj tudi nova »navodila«. — Crispiju (tedanji predsednik italijanske vlade) namreč dotedanja pridobitev ni zadostovala, zato je ukazal Baratieriju nadalje prodirati s svojimi četami. General je prestopil mejo, katera je bila z Menelikom dogovorjena, ter zasedel Adigrat in ga začel utrjevati. Toda, ker je od doma le po malem dobival pomoči, katera je pa še itak moral na več strani razcepljati, si ni upal s celo vojsko dalje, ker se je bal, da se mu abesinski rodovi za hrbtom ne spuntajo in mu poti popolnoma ne zapro. Menelik je temu prodiranju ugovarjal. In ker pogajanje ni imelo nobenega uspeha, tedaj je sklenil Italijanom s silo se upreti. Leta 1895 pa je neguš (kralj) Menelik spoznal, da z domačim abesinskim orožjem ne bo lahko sovražnika kos. Zato se je pravočasno oskrbel z najnovejšimi puškami in en del svoje armade oborožil z njimi.

Baratieri je poslal iz svojega glavnega taborišča v Adigratu generala Arimondija proti jugu, ki je zasedel Makale in ta kraj močno utrdil. Da bi se on sam od glavnega taborišča

preveč ne oddaljil, je ostal pri Aderi, ki leži nekoliko bolj proti jugu od Makale, in je poslal majorja Tosellija z močnim oddelkom proti Skoti. Abesinci so se že dalje časa prikazovali v večjih in manjših oddelkih ter nadlegovali italijansko kolono.

Dne 9. decembra 1895 pa Toselli pri Ambi Alagi naenkrat zadene na močno sovražno četo, ki ga obkoli od vseh strani in po hudem boju popolnoma uniči. Po lastnih poročilih so

Lahi izgubili 2450 mož.

General Arimondi si ni upal, ali pa ni mogel priti pravočasno v pomoč, umaknil se je nazaj proti trdnjavi Makale, kjer je pustil polkovnika Galiano z enim bataljonom ter se podal v Adigrat k generalu Baratieriju.

Menelik pa je imel sedaj združeno mogočno armado, s katero je srdito napadal italijansko posadko. Toda Galiano se je pogumno bralil ter odbijal vse napade Abesincev poldrugi mesec, dokler je bilo kaj živeža v trdnjavi. Ko pa se je zunanemu sovražniku pridružilo še hudo pomanjkanje živeža in slednjič tudi streliva, je bil slednjič hrabri poveljnik primoran

podati se sovražniku.

Menelik je posadki dovolil prost odhod, najbrže, kakor nekateri trdijo, proti precej visoki odkupnini, k glavni vojni v Adigrat, on sam pa se je počasi pomikal proti mestu Adua. Med Aduo in Aksumom je uštoril Menelik svojo armado, zasedel nekatere prelaze in skušal pretrgati zvezo Adigrata z Asmaro. General Baratieri je bil preveč na strani na glavni poti proti Asmar, zato je pustil v Adigratu zadostno posadko, s celo vojno pa se je utaboril pri Entiscio na-

sproti Aduo. Tako sta stala oba nasprotnika drug drugemu nasproti skoraj cel mesec. Menelik ni hotel napasti utrjenih pozicij Italijanov, a je ves čas porabil v to, da je pridno vadil in organiziral svojo vojno, v kateri se nahaja več inozemskih častnikov. Prišlo je večkrat do različnih manjših prask, posebno ker so Abesinci skušali zasesti cesto do Asmare, ter na tak način preprečiti dovažanje živeža in vojnih potrebščin za laško armado. Pri Koatitu in Senafu so Italijani pregnali abesinske čete, ki so jim prišle že za hrbet, zasedli Gundet ob reki Mareb, da bi imeli prost prehod čez reko ter na ta način zavarovali zvezo Adua—Asmara—Masava (pristanišče).

Takšen je bil položaj vojne konec februarja. Kaj pa je prav za prav generala Baratierija napotilo k ponesrečenemu napadu na Abesince dne 1. marca, ni še povsem jasno. Že dlje časa je general zahteval od svoje vlade pomnoženje vojnih čet, primanjkovalo mu je tudi živeža in tovarne živine. Abesinci so ga od obeh strani vedno bolj stiskali, in neprestano je bil v strahu, da se mu razni rodovi za hrbtom ne spuntajo.

Vse to je najbrže skupno vplivalo nanj, da je sklenil napad na Abesince, ker je upal vsaj sebi nekaj duška pridobiti. Sporočeno mu je bilo baje tudi, da se bo ta dan Menelik dal v Aksumu kronati za kralja. Na ta način bi bil del abesinske vojne z vojvodom na čelu odsoten in čas za nagel napad jako primeren. Dne 29. februarja je italijanski vojni svet

sklenil napad

in še tisto noč se je vsa italijanska vojna podala na pot.

V središču, nekako na glavni poti med Entiscio in Adovo je prodiral general Arimondi s petimi bataljoni in dvema baterijama, na desnem krilu je bil general D'Abormida s sedmimi bataljoni in 4 baterijami, in na skrajni desni je varoval major Ameglio s tremi bataljoni prehod čez reko Mareb. Na levem krilu je bila brigada generala Albertone s 4 bataljoni in 4 baterijami, in za njim in še nekoliko nižje je polkovnik Stevani s osmimi bataljoni varoval zvezo z Adigratom. V rezervi je bil general Elena s petimi bataljoni in dvema baterijama. General Albertone na levem krilu je prvi zadel na sovražnika, pregnal prve sovražne čete in prodiral naglo proti Adui.

Pred Aduo

Kakih 10 km pred Aduo pa zadene z glavno silo Abesincev skupaj, ki ga primora umakniti se. General Arimondi, ki je bil v središču, mu pošlje dva bataljona v pomoč, toda Italijanom v nesrečo je bil med obema njihovima oddelkom precej visok in strm hrib, vsled česar pomoč ni pravočasno došla. Abesinci so medtem napadli tudi središče in desno krilo, zagostili se kakor gozde med posamezne brigade, ki so bile v največji nevarnosti, da jih sovražnik popolnoma ne zajame.

Posamezni oddelki so bili drug od drugega ločeni, svoje topove so le malo mogli rabiti. Obkoljeni od treh strani so

popustili vse topove

na bojišču ter v divjem neredu bežali nazaj proti Entiscio in reki Belesi.

Splošen beg je tudi rezervo pod generalom Elena potegnil za seboj. Le polkovnik Stevani in major Ameglio sta pravočasno rešila svoje čete, skupaj 11 bataljonov, ter se umaknila do Adi Kaje in pozneje nazaj proti Asmari. General Baratieri in Elena, ko sta videla, da je vse zgubljeno, sta bežala do Asmare.

Vsa druga vojna je bila pobita in razkropljena. Od treh generalov, ki so s početka vodili prve čete, ni bilo spočetka ni duha ni sluha. Pozneje se je zvedelo, da je D'Abormida bil

smrtno ranjen in umrl, generala Albertone in Arimondi pa najbrže ranjena, sta ujeta, istotako hrabri branitelj Makale, Galiano.

5000 mrtvih!

Zguba Italijanov znaša po njihovih lastnih poročilih 5000 mož ubitih in ne dosti manj ujetih in ranjenih. Menelik je s svojo armado, ki je gotovo tudi mnogo trpela, prodiral dalje, ter se ustavil na črti Adi—Ugri—Coatit—Adi Kaje. V nesrečo Italijanov so se dvignili zoper nje morda enako nevarni sovražniki kakor Abesinci, sudanski Mahdijevci, ki skušajo Kasalo napasti. Novi poveljnik Baldissera je v jako neprijetnem položaju, s poraženo vojsko ustavlja se tako mogočnima sovražnikoma.

Čuje se v poslednjem času, da Menelik želi skleniti z Italijani mir in upajo, da se prepreči nadaljnje prelivanje krvi.

Samostojna Abesinija

Abesinija je edina samostojna krščanska država severne Afrike. In močno bi bilo želeli, da bi sama ob sebi bogata dežela prišla do notranjega in zunanjega mira. Le na tak način bi bilo mogoče, da bi se nadaljnjemu prodiranju mohamedanskih dervišev iz Sudana postavil močan jez. Abesinija je po svoji legi jako pripravna, da bi se od nje krščanstvo in omika širila po notranji Afriki. V ta namen je pa potrebno, da se ljudstvo združi s katoliško Cerkvijo in po nji pride mir in prava omika v deželo. Crispijeva vlada pač ni bila sposobna za tako kulturnosno delo. Ko bi bila Abesinija prišla v oblast framasone vlade Crispijeve, bi pač s tem ne bilo ničesar za svetovno omiko pridobljenega. — I. S.

★

V isti številki prinaša »Slovenec« brzjavko iz Rima, v kateri poroča, da se vrše pogajanja z Menelikom in da je italijanski general Baldissera dobil povelje, naj se umakne iz Kasale, Agordata in Adigrata.

Tako se je pred 39 leti končal prvi sunek italijanskega imperijalizma v deželo svobodnega, dasi neomikanega naroda.

Ugled Italije pa je v vsem svetu po porazu pri Adui tako padel, da je v politiki dolga desetletja niso ravno upoštevali.

Hauptmann obsojen na smrt

Hauptmannova slika, katero so imeli ameriški časopisi pripravljeno, če bo Hauptmann obsojen. Zgoraj je napis »Kriv«. Zgoraj je slika, kako Hauptmann odnaša Lindberghovega otroka skozi okno. V sredo je bil Hauptmann obsojen na smrt.

★

3 milijone zlatih frankov posojila je dala Italija Albaniji.

Roman za stare in mlade

Emil in detektivi

Spisal E. Kästner, poslovenil M. Kunčič.

Zgodba se še ne prične.

Kar mirno vam lahko povem: ta reč z Emilom je meni samemu nepričakovano padla v glavo. Prav za prav sem hotel napisati povsem drugačno knjigo. Knjigo, v kateri bi tigrji od samega strahu šklepetali z zobmi, dateljeve palme pa s kokosovimi orehi. In mala črna-belo pisana ljudska deklica, ki je preplavala Tihi Ocean, da bi pri trdnji Vodopivec & Co. dobila zobno ščetko, bi se imenovala Peteršiljček.

Pravi pristni južnomorski roman sem imel v narčtu. Neki gospod z dolgo, polno brado mi je namreč sveto zatrjeval, da takšne grozne storije najraje čitate.

Prva tri poglavja sem že varno spravil pod streho. Poglavar Mrhovina, imenovan tudi »Hitra pošta«, je pravkar odklopil svoj žepni nož, nabasan z vročimi pečnimi jabolki, hladnokrvno pomeril in štel v največji naglici do tristo sedem in devdeset...

Nenadoma pa sem se spomnil, da ne vem, koliko nog ima morski kit! Legel sem na tla, kakor sem dolg in širok, kajti tako najlažje premišlujem in preudarjam. Topot pa mi tudi to ni nič pomagalo. Začel sem obračati liste v konzervnem leksikonu. Najprej v snopiču pod črko K in potem iz previdnosti še v snopiču pod črko R (ribe). Niti z besedico ni bilo omenjeno nikjer, koliko nog ima kit. In jaz bi moral to natančno vedeti, če bi hotel pisati dalje. Celo prav natančno bi moral vedeti!!

Kajti če bi bil kit v tem hipu z napačno nogo stopil iz pragozda, ga poglavar Mrhovina, imenovan tudi »Hitra pošta«, gotovo ne bi mogel zadeti.

In če kita s pečnimi jabolki ne bi mogel zadeti, tudi mala črna-belo pisana ljudska deklica, ki se je imenovala Peteršiljček, nikoli ne bi srečala čistilke diamantov, gospe Krtače.

In če ljudska deklica Peteršiljček gospe Krtače ne bi srečala, nikoli ne bi dobila dragocene pobotnice, katero bi morala trdnji Vodopivec & Co. v San Franciscu predložiti, da bi ji dali zastoj čisto novo zobno ščetko. Da, in potem...

Moj južnomorski roman — in jaz sem se ga že tako veselil! — se je torej takorekoč razbil ob kitovih nogah. Upam, da razumete. Strašno mi je bilo žal. Ko sem to žalostno vest sporočil gospodični Škipalki, bi bila kmalu jokala. Pa k sreči ni imela časa, kajti morala je pripraviti večerjo. Preložila je jok na poznejši čas. Potem pa je pozabila nanj. Takšne so ženske.

Knjigi sem nameraval dati naslov »Peteršiljček v pragozdu«. Zelo posrečen naslov, kajne? In zdaj leži ona tri poglavja v mojem stanovanju pod mizo, da se ne maže. Ali je mar to dostojna zaposlitev za roman, katerega dejanje se dogaja v Južnem morju?

Plačilni natakak Zakovnik, s katerim včasih kramljam o svojem delu, me je nekaj dni pozneje vprašal, če sem bil sploh že kdaj tam doli.

»Kje doli?« sem se začudil.

»Nu, v Južnem morju in v Avstraliji in na Sumatri in na Borneu in tako dalje.«

»Ne,« sem priznal. »Čemu pa?«

»Človek vendar lahko opisuje samo reči, ki jih pozna in katere je že videl,« mi je odgovoril

»Toda dovolite, gospod Zakovnik!«

»To je vendar jasno ko črnilo,« je dejal. »Poznate Gerbičeve? Včasih pridejo k nam. Imeli so služkinjo, ki še nikoli ni videla, kako se mora peči perotina. V bočiču so ji naročili, naj speče gos. Gospa Gerbičeva je odšla v mesto nakupovat in ko se je vrnila, je doživela prijetno presenečenje! Dekle je položilo gos takšno, kakršno je kupila na trgu, v ponev. Ni je ne oskubila ne očistila drobovja. Smrad je bil grozen, toliko vam lahko povem.«

»No, in?« sem mu segel v besedo. »Ali mi hočete s tem dopovedati, da ni nobene razlike med pečenjem gosi in pisanjem romana? Ne bodite hudi, ljubi gospod Zakovnik, ampak na to se moram malo zasmejati.«

Počakal je, da sem s svojim smehom končal. Dolgo to itak ni trajalo. Potem pa je dejal:

»Vaše Južno morje in ljudozrci in koralne čeri in ves ta čar, to je vaša gos. Roman pa je vaša ponev, v kateri ste hoteli Tihi ocean in Peteršiljček in tigra speči. In če ne veste, kako je treba takšno divjačino peči, bi nastal iz tega pečenja prekrasen smrad. Natančno takšen smrad, kakršnega je napravila s svojo gosjo služkinja pri Gerbičevih.«

»Ampak tako delajo vsi pisatelji!« sem vzkliknil.

»Dobro tek!« To je bilo vse, kar je še dodal.

Preudarjal sem nekaj časa. Potem sem znova začel kramljati:

»Gospod Zakovnik, ali poznate Schillerja?«

»Schillerja? Ali mislite onega Schillerja, ki je oskrbnik v pivovarni?«

»Ne tega!« sem dejal, »temveč pesnika Schillerja,

ki je pred dobrimi sto leti napisal kopico gledaliških iger.«

(Nadaljevanje sledi.)

Ali življenje ali smrt?

V ponedeljek in torek sta bila zadnja dneva obravnave proti Hauptmannu, ki je obtožen, da je odvedel in umoril Lindberghovega otroka. V ponedeljek je govoril drž. pravdnik Hauck, ki je izjavil, da je sedaj dokazano, da je Hauptmann umoril otroka. Med govorom, ko je govornik opisoval ves dogodek, je bil Hauptmann ves potrt. Tudi polkovnik Lindbergh je bil globoko pretresen. — Za Hauckom je govoril zagovornik Reilly, ki je s sv. pismom v roki nagovoril porotnike z besedami: »Ne sodite, da ne boste sojenili! Nato je dokazoval, da je Hauptmann nedolžen in da so otroka odvedli Lindberghovi posli, posebno sluga Whately, ki je medtem umrl. V torek je govoril glavni državni pravdnik Wilentz, ki zahteva smrt. Če se večina porotnikov odloči za krivdo, bo Hauptmann usmrčen.

Širite »Slovenca«!

MALI OGLASI

V malih oglasih velja vsaka beseda Din 1.—; ženi tovarnjaki oglasi Din 2.— Najmanjši znesek za mali oglas Din 10.— Mali oglasi se plačujejo takoj pri naročitvi. Pri oglaševanju reklamnega znatja se račun enokolijska 3 mm visoka poltina vrstica po Din 2.30. Za pisemne odgovore glede malih oglasov treba priložiti znamko.

Prireditve

Kavarna Stritar
Vsak večer koncert.

Vajenci

Prodajalka
starejša moč, vajena tudi samostojno voditi spece-rijsko trgovino — dre za malhno plačo v Ljubljano. Ponudbe pod šifro »Plača 700 Din« št. 1528 upravi »Slovenca«.

Službodobne

Trgovski pomočnik
vojaščine prost, Stajerc, s kavcijo, agilen, ki zna s kmetičko stranko dobro ravnati, se za vodstvo podružnice kot samostojna moč na važni postojanki sprejme. Ponudbe v upravo »Slov.« pod »Uren in agilen« 1532.

Denar

Posojila
na vložne knjižice dale Slovenska banka. Ljubljana Krekov trg 10

Vloge velebank

pod zaščito kupujemo in prodajamo najugodnejše. Vse informacije daje točno in hitro banka »Kosmos«, Zagreb, Starčevićev trg 6

KUPUJTE SLOVENEČ IN ZAHTEVAJTE GA POVSOD

Prodamo

Neveste
gospodinj - obrtniki ne zamudite ugodne prilike. Zaradi izpraznitve zaloge odprodajam iz skladišča razno kuhinjsko posodo, orodje itd. — po znatno znižanih cenah Stanko Florjančič, železnina, Resljeva cesta št. 3 (poleg Zmajškega mostu). Vhod skozi dvorišče. V račun vzamem tudi hranilne knjižice Kmetске in Ljudske posojilnice ljubljanske.

V konkurzni prodaji
»Jugošport« (Rasberger) — ima še precej plošč ter delov za vse vrste gramofonov. Isti se od sedaj naprej prodajajo po izredno nizki ceni v trgovini J. Banja, Miklošičeva cesta 20.

Mag. št. VII/1 št. 33946-24 z dne 14. februarja 1935.

Razglas

Po določbi § 117 zakona o mestnih občinah razglašajo podpisano mestno poglavarstvo, da so proračuni mestne občine ljubljanske za leto 1935/36 in sicer: mestnega zaklada, njenih podjetij in ustanov dogotovljeni in bodo pet dni v posvetovalnici na mest. poglavarstvu razgrnjeni na občni upogled. Vsak član mesta, kakor tudi vsaka oseba, ki plačuje v mestu neposredni davek, ima pravico staviti k predlogu proračunov svoje pripombe. Te pripombe je predložiti v istem roku na predsednika mestne občine ljubljanske.

V Ljubljani, dne 14. februarja 1935.

Namestnik predsednika: podpredsednik prof. Evgen Jarc, l. r.

PREMOG DRVA IN Karbo paketi

pri Iv. Schumi
Dolenjska cesta
Telefon števil 2951

Sirite »Slovenca«!

Ženini, črne suknje
in obleke res poceni kupite pri PRESKERJU - Sv. Petra c 14.

Vnajem

Vpeljano mesnico
v Šiški, oddam proti od-
kupnini inventarja. - Na-
slov v upravi »Slovenca«
pod št. 1543.

Stanovanja

ODDAJO:

Dvosobno stanovanje
s kuhinjo in pritliklinami
oddam. Bazoviška ul. 4,
Moste.

Opremljeno sobo
oddam boljšemu gospo-
du. Maribor, Stolna ul. 1.

Kaj BIMORALA VEDETI VSAKA MLADENKA

»Nikar ne obupavaj, sem dejala, kaj takega se primerja mnogim deklicam. Stvar pa same čisto poslabšajo ko počenajo. »si ni dobro« Vedela je da sem uganila vzrok njenega obupavanja. Občutila je, kakor da bi bila zavržena, ker je imela temno in ovenc kožo z razširjenimi znojnicami in zaidalci.

Za vedno se rešite vseh napak svoje polti tako da bo Vaša koža postala bela čista in lepa. samo po naslednjem lahkotnem in cenemem načinu. Uporabljati vsako jutro pred pudranjem kremo Tokalon bele barve (ni mastna). Njene dragocene sestavine ki čistijo, osvežujejo ter napenja kožo učinkujejo naravnost magično tudi na najgrš polt že v 3 dneh boste navdušeni nad svojo dražestjo.

Ta enostavni recept je prinesel mnogim mladencam olajšanje in srečo — kar ve-čina mater. Poizkusite kremo Tokalon bele barve že danes.

Debečo tiskalno napravo

skoro novo aparat in večjo zalogo črk, le malo časa rabljeno, ceno prodam. Naslov pove uprava »Slovenca« pod »Debečo«.

Naznanjamo tužno vest, da je ravnatelj naše predilnice v Litiji, gospod

LOUIS PREISS

po kratki, mučni bolezni v sredo 13. t. m. umrl

Blagi pokojnik je bil skozi 20 let naš zaslužni in vzorni sodelavec in mu ohranimo časten in hvaležen spomin

Ljubljana, dne 14. februarja 1935

JUGOSLOVANSKE TEKSTILNE TVORNICE
MAUTNER D. D.

ELVINA PREISS naznanja v lastnem in v imenu svojih otrok EDITH, FRIDERIKA in RIKARDA, da je njen nepozabni sprog, oziroma oče, gospod

LOUIS PREISS

ravnatelj predilnice Jugoslovanskih tekstilnih tvornic Mautner d. d. v Litiji

v sredo, dne 13. t. m. po kratki, težki bolezni, v 60. letu starosti, umrl.

Pogreb dragega pokojnika bo v petek, dne 15. t. m. ob 15 popoldne iz Leonišča na evangelijsko pokopališče.

Litija, dne 14. februarja 1935.

URADNISTVO IN DELAVSTVO PREDILNICE V LITIJ

naznanja žalostno vest, da je njih nepozabni, predobri ravnatelj, gospod

LOUIS PREISS

po kratki, mučni bolezni umrl v sredo, dne 13. februarja

Predragega pokojnika ohranimo v trajnem in hvaležnem spominu

Litija, dne 14. februarja 1935

Björnsterne Björnson:

15

Deklica s Prisoi

Ko se je vrnil domov, je oče znašel žito iz kašče v mlin. Sosedje so dajali mlet v jelovski mlin, če so se njihovi potoki posušili; jelovski potok pa ni bil nikoli suh. Treba je bilo znositi mnogo vreč — nekaj srednjih, nekaj pa zelo velikih. Zenske so stale tik tam zraven in ovijale perilo. Thorbjörn je stopil k očetu in pograbil vrečo.

»Ali naj ti pomagam?«

»O, saj morem sam,« je odvrnil Sämund, spretno zavihtel vrečo na ramo in odšel proti mlinu.

»Precj jih je,« je rekel Thorbjörn, zgrabil dve veliki vreči, postavil hrbet, obe poprijel čez rame in ju na obeh straneh podprl s komolci. Na pol pota je srečal Sämunda, ki se je vračal po druge. Oče ga je naglo pogledal, pa ni nič znil. Ko se je nato Thorbjörn vračal v kaščo, je srečal Sämunda, ki je nosil dve še večji vreči. Sedaj je Thorbjörn pograbil eno samo majhno vrečo. Ko ga je srečal Sämund, ga je zopet pogledal in njegove oči so nekaj dlje obstale na njem ko poprej. Tako sta se pred kaščo sšla.

»Z Nordhauga je prišel sel,« je rekel Sämund. »Vabijo te na svatbo.«

Ingrida je prenehala ovijati in ga proseče pogledala; mati tudi.

»A tako?« je suho odgovoril Thorbjörn ter pograbil dve največji vreči, ki ju je mogel najti.

»Ali pojdeš?« je mrko prašal Sämund.

»Ne!«

Četrto poglavje.

Jelovska planina zelo lepo leži. Z nje si lahko razgledaš po vsej okolici. Spredaj vidiš Prisoe sredi pestrobarvanega drevja; potem pa druge kmetije, katere kakor venci obdajajo gozdovi, da se ploskve zelenih travnikov s poslopji v sredi zde kakor rove, katere so ljudje s silo iztrgali divji hosti.

Z jelovske planine našteješ štirinajst kmetij. Od Jelovja pa vidiš samo strehe, pa še te le z roba planine. Tamkaj sta posedali dekleti ter opazovali dim, ki se je dvigal iz dimnikov tam spodaj.

»Zdajle mati kuha obed,« je rekla Ingrida. »Danes bo soljeno meso s slanino.«

»Poslušaj, tamle kličejo moško,« je rekla Seneva, »kje neki danes delajo?«

In z očmi je sledila dimu, ki se je naglo in veselo dvigal v jasni solnčni zrak, pa se skoro utrudil in upehal — se potem v širokem curku razgrnil nad gozdom, se vedno bolj tanjšal, dokler ni slednjič kot vihrajoč pajčolan izginil v dalji.

Ta in ona misel je vstajala iz dekljčjih glav ter se razgrinja čez hrib in dol.

Danes so se misli zasukale na Nordhaug. Tam so že nekaj dni svatovali. A še šest dni naj bi trajalo. Zato sta večkrat slišali strele iz pušk in glasne vriske.

»Tam doli so močno veseli,« je rekla Ingrida.

»Nisem jim nevoščljiva njihovega veselja,« je dejala Seneva in vzela v roke pletenje.

»Pa bi bilo res prijetno, ko bi človek mogel biti zraven,« je nadaljevala Ingrida, ki je sedela v travi in zrla tja na Nordhaug, kjer so se ljudje sprehajali med poslopji — nekateri so hodili okrog kašče, kjer so prav gotovo stale dobro pogrjene mize, drugi pa so

se sprehajali po dva in dva bolj vstran in se zaupno poménkovali.

»Res ne vem, kaj te tako vleče tja,« je omenila Seneva.

»Saj sama ne vem,« je odgovorila Ingrida, še vedno sedeč v travi. »Najbrže me vleče ples,« je pripomnila.

Nato Seneva ni odgovorila.

»Ali nisi še nikoli plesala?« je prašala Ingrida.

»Nikoli.«

»Ali misliš, da je greh plesati?«

»Sama ne vem.«

Ingrida je prekinila pogovor, ker se je spomnila, da je »haugijancem« ples strogo prepovedan; ni hotela poizvedovati, koliko je Seneva v tej stvari s starši enih misli. Pa najsi je mislila na karkoli, skoro je zopet rekla:

»Nikoli še nisem videla boljšega plesalca kakor je Thorbjörn.«

Seneva je nekoliko pomolčala, preden je odgovorila:

»Pravijo, da res dobro pleše.«

»Da bi ga le videla, ko pleše!« je bleknila Ingrida ter se ozrla v ono.

Seneva pa je naglo zavrnila:

»Ne, nočem ga videti!«

Ta odgovor je Ingrido nekoliko zmedel. Seneva se je sklonila nad svoje pletenje ter pričela šteti pletlje. Naenkrat pa je pletenje spustila v naročje, se ozrla in rekla:

»Že dolgo nisem bila tako vesela kakor sem danes.«

»Zakaj pa?« je poizvedovala Ingrida.

»O, ... ker danes ne pleše na Nordhaug!«

Čista vest. Neki časnikar je kupil pri trgovcu več kilogramov sladkorja, ki pa je bil pomešan s finim peskom. Novinar je to opazil, pa je v listu nato objavil, naj mu trgovec povrne škodo v teku treh dni, sicer objavi ime goljufa v vseh listih. Njegova notica je dobro zaleгла. Društvo dan po objavi je sprejel kar 6 zavojev sladkorja od raznih trgovcev.

★
To je razdalja! Te dni je prispela v ruski Kazan večja skupina smučarjev pod vodstvom znanega sportnika Martinova. Ta skupina ima za seboj skor 8000 km dolgo pot, katero so smučarji prevozili v 86 dneh. Sredi novembra so se namreč podali iz Habarovska ob Tišem oceanu in hočejo priti na smučeh v Kazan. Od tu imajo še 800 km v Moskvu, kjer je končni cilj njih pota.

★
V letovišču Natakarcia: »Taka smola! Vsa solata mi je padla na tla.«
Gospodar: »Poberi jo, jo bodo že pojedli.«
Natakarcia: »Da, ko bi bila za goste; pa sem si jo sebi naredila.«